

Siddur di rito italiano

secondo l'uso di Gerusalemme

a cura di

Angelo Piattelli *ed* Hillel Sermoneta

Seconda edizione rivista, corretta ed ampliata

Gerusalemme, 5771 (2010)

©

All rights reserved
Graphit Press Ltd., Jerusalem

סדר עירובין

סדר עירובי בתים וחצרות

בחצר שדרים בה דיירים אחדים ואין עירוב כולל לעיר, אסור להוציא ולהכניס עד שיעשה עירוב חצרות. יזכה את העירוב ע"י אחר לכל הדיירים ויברך:

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על מצות ערוב.

ויאמר:

ברוך יהא שרא (נ"א: שרי) לנא לאפוקי ולעיולי מבית פלוני לבית פלוני ומבית פלוני לבית פלוני, מעלית לתחתית ומתחתית לעלית, ומן החצר לבתים ומן הבתים לחצר, ומכל הבתים שנתנו בעירוב מזה לזה לנו ולכל ישראל.

סדר עירוב תחומין

אסור לצאת בשבת ויו"ט מחוץ לעיר יותר מאלפים אמה, ואם יצטרך לצאת עוד עד אלפים אמה נוספות יניח הערוב בע"ש או בערב יו"ט לפני חשכה ויברך "על מצות ערוב" ואח"כ יאמר:

בזה הערוב יהיה מתר לי לילך ממקום זה אלפים אמה לכל רוח בשבת (ביום טוב) (ביום כיפורים) זה.

סדר עירובי תבשילין

יום טוב שחל להיות בערב שבת, מביא ככר לחם ובשר או לחם וביצה, בין צלויים בין מבושלין, ונותנין ביד אחר ואומר לו זכה בערוב זה, חלק מתנה לכל בני עירי ומברך "על מצות ערוב" ואומר:

ברוך (ערובא) יהא שרי לנא לבשולי ולאפויי ולטמוני ולאדלוקי שרגא, ולמעבד כל מה דצריך לנא מיומא טבא לשבתא, לנא ולכל ישראל דסמיכין על ערובא הדין.

סדר הדלקת נרות לשבת וליום טוב

מדליקים מבעוד יום ומברכים:

לשבת:

בָּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
לְהַדְלִיק נֵר שַׁבָּת.

ליום טוב:

בָּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
לְהַדְלִיק נֵר שַׁבָּת (יום טוב שחל בשבת: שַׁל שַׁבָּת וַיּוֹם טוֹב).

קבלת שבת

אין אומרים "במה מדליקין" בערב שבת שהוא מוצאי יום טוב.

(א) **במה מדליקין** ובמה אין מדליקין? אין מדליקין לא בלכש, ולא בחסן, ולא בכלך, ולא בפתילת האידן, ולא בפתילת המדבר, ולא בירוקה שעל פני המים; לא בזפת, ולא בשעווה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שרפה, (ו) לא באליה, ולא בחלב. נחום המדי אומר: מדליקין בחלב מבשל; וחכמים אומרים: אחד מבשל ואחד שאינו מבשל אין מדליקין בו. (ב) אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב. רבי ישמעאל אומר: אין מדליקין בעטרן מפני כבוד השבת. וחכמים מתירין בכל השמנים. בשמן שמשמן, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פקועות, בעטרן ובגפס. רבי טרפון אומר: אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד. (ג) כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן, וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן. פתילת הבגד שקפלה ולא הבקבה, רבי אליעזר אומר: טמאה היא ואין מדליקין בה, רבי עקיבא אומר: טהורה היא ומדליקין בה. (ד) לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנטפת, ואפלו היא של חרס, ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה מתר, מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם קערה שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת, ורבי יהודה מתיר. (ה) המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים, מפני רוח רעה, או בשביל החולה שישן פטור. כחם על הנר, כחם על השמן, כחם על הפתילה, חיב. רבי יוסי פוטר בכלן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פחם. (ו) על שלש עברות נשים מתות בשעת לדתן (נ"א: לדתן): על שאינן זהירות בנדה, ובחלה ובחלקת הנר. (ז) שלשה דברים צריך אדם

לומר בתוך ביתו עָרַב שַׁבַּת עִם חֲשֶׁכָה, עֲשֶׂרְתָּן, עֲרַבְתָּן, הַדְּלִיקוּ אֶת הַנֵּר. סִפֵּק חֲשֶׁכָה סִפֵּק אֵינָה חֲשֶׁכָה, אֵין מְעַשְׂרִין אֶת הַנֵּדָאִי, וְאֵין מְטַבִּילִין אֶת הַפְּלִים, וְאֵין מְדַלִּיקִין אֶת הַנְּרוֹת. אֲבָל מְעַשְׂרִין אֶת הַדְּמָאִי, וּמְעַרְבִין וְטוֹמְנִים אֶת הַחֲמִין.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא: תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֵאמַר: וְכָל-בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךְ. אַל תִּקְרֵי בְּנֵיךְ אֶלָּא בְּנֵיךְ. יְהִי-שְׁלוֹם בְּחִילָךְ, שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ. לְמַעַן אַחֵי וְרַעֲי אֲדַבְּרָה-נָא שְׁלוֹם בְּךָ. לְמַעַן בֵּית-יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֲבָקְשָׁה טוֹב לָךְ. וְרָאָה בָּנִים לְבְנֶיךָ, שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. (שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ, וְאֵין לָמוּ מְכָשׁוּל. יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יִכְרֹךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם).

קדיש דרבנן:

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהּ רַבָּא (עוֹנִים: אָמֵן). בְּעָלְמָא דִּי בְּרָא כְּרַעוּתִיהּ, וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתִיהּ בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן (וגם הקהל אומר: אָמֵן). יְהֵא שְׁמִיהּ רַבָּא מְבָרַךְ, לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמָא יִתְבָּרַךְ), וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְעַלָּה וְיִתְהַדַּר וְיִתְהַלָּל שְׁמִיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (עוֹנִים: אָמֵן). לְעִילָא לְעִילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא, שִׁירְתָּא, חֲשַׁבְתָּא וְנַחֲמָתָא דְאַמִּירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן (עוֹנִים: אָמֵן).

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן, וְעַל תְּלַמִּידֵיהוֹן וְעַל (כָּל) תְּלַמִּידֵי תְּלַמִּידֵיהוֹן (דִּי־תַבִּין) דְּעִסְקִין בְּאוּרִיתָא (קִדְשָׁתָא) דִּי בְּאַתְרָא הִדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא (לְנָא ו) לְהוֹן וּלְכוֹן שְׁלָמָא וְחֵנָא וְחִסְדָּא וְרַחֲמִין (וְחַיֵּי אֲרִיכִי) וּמְזוּגֵי רְוִיחִין מִן קָדָם מְרִיָּה, שְׁמִיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן (עוֹנִים: אָמֵן).

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמִיָּא וְחַיִּים טוֹבִים (עָלִינוּ ו) עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן (עוֹנִים: אָמֵן).

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרְמִיּוֹ, הוּא בְּרַחֲמִיּוֹ, יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם (עָלִינוּ ו) עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן (עוֹנִים: אָמֵן).

מִזְמוֹר לְדָוִד, הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֱלִים, הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד וְעֹז. הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ, הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ בְּהַדְרַת-קֶדֶשׁ. קוֹל יְיָ עַל-הַמַּיִם, אֶל-הַכְּבוֹד הַרְעִים, יְיָ עַל-מַיִם רַבִּים. קוֹל-יְיָ בַּכַּחַ, קוֹל יְיָ בַּהֲדָר. קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אַרְזִים, וַיִּשְׁבֵּר יְיָ אֶת-אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן. וַיִּרְקִידֵם כָּמוֹ-עֵגֶל, לְבָנוֹן וְשָׁרִיֵּן כָּמוֹ בֶּן-רְאֵמִים. קוֹל-יְיָ חָצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ. קוֹל יְיָ יַחֲדֵל מִדְּבָר, יַחֲדֵל יְיָ מִדְּבָר קֶדֶשׁ. קוֹל יְיָ יַחֲלֹל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וַיְבַהֲקֵם, כֻּלּוֹ אָמַר כְּבוֹד. יְיָ לִמְבוֹל יֵשֵׁב, וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם. יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.

יש מוסיפים:

אָנָּה, בַּכַּח גְּדֹלַת יְמִינְךָ, תַּתִּיר צְרוּרָה. קִבֵּל רִנַּת עַמְּךָ, שֶׁגִּבְנוּ טְהָרָנוּ נוֹרָא. נָא גִבּוֹר, דּוֹרְשֵׁי יַחֲוִידְךָ, בְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם. בְּרַכֵּם, טְהָרֵם, רַחֲמֵם, צִדְקַתְךָ תְּמִיד גָּמְלֵם. חֲסִין קְדוֹשׁ, בָּרַב טוֹבְךָ נִהַל עֲדַתְךָ. יַחֲדֵל גְּאֹה, לְעַמְּךָ פָּנֵה, זוֹכְרֵי קִדְשְׁתְּךָ. שׁוֹעֲתָנוּ קִבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ, יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

פזמון לר' שלמה אלקבץ הלוי. סי' שלמה הלוי.

לָכָה דוֹדֵי לְקִרְאָת פְּלָה, פָּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה.
לָכָה דוֹדֵי לְקִרְאָת פְּלָה, פָּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה.

שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדַבּוּר אָחֵד, הִשְׁמִיעֵנוּ אֵל הַמִּיחָד.
יְיָ אָחֵד וּשְׁמוֹ אָחֵד, לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת וּלְתִהְלָה.

לְקִרְאָת שַׁבַּת לָכוּ וְנִלְכָה, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה.
מֵרֹאשׁ מִקְדָּם נְסוּכָה, סוּף מַעֲשֵׂה בְּמַחֲשָׁבָה תִּתְחַלָּה.

מִקְדָּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה, קוֹמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהִפְכָּה.
רַב לָךְ שַׁבַּת בְּעֶמְקַ הַבְּכָא, וְהוּא יַחֲמוֹל עָלֶיךָ חֲמָלָה.

הַתְּנַעֲרִי מֵעֶפֶר קוֹמִי, לְבָשִׁי בְּגָדֵי תִפְאַרְתְּךָ עָמִי.
עַל יָד בֶּן יִשִׁי בֵּית הַלְחָמִי, קִרְבָּה אֶל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה.

הַתְּעוֹרְרִי הַתְּעוֹרְרִי, כִּי בָּא אוֹרְךָ קוֹמִי אוֹרִי.
עוֹרִי עוֹרִי שִׁיר דְּבָרִי, כְּבוֹד יְיָ עָלֶיךָ נִגְלָה.

לֹא תִבוֹשִׁי וְלֹא תִכְלָמִי, מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה וּמַה תִּתְהַמֵּי.
בְּךָ יִיחַסוּ עֲנָוֵי עָמִי, וְנִבְנְתָה עִיר עַל תִּלָּה.

וְהָיָה לְמִשְׁפָּה שׁוֹסְיָה, וְרַחֲקוּ כָּל מְבַלְעִיָּה.
יִשִּׁישׁ עָלֶיךָ אֱלֹהֶיךָ, כְּמִשׁוֹשׁ חֶתֶן עַל כָּלָה.

יָמִין וּשְׂמָאל תִּפְרוֹצִי, וְאֵת יְיָ תַעֲרִיצִי.
עַל יָד אִישׁ בֶּן פֶּרֶצִי, וְנִשְׁמָחָה וְנִגְלִילָה.

בּוֹאִי בְּשָׁלוֹם עֲטֹרַת בְּעֻלָּה, גַּם בְּשִׁמְחָה (בְּרִנָּה) וּבִצְהָלָה.
תּוֹךְ אֲמוּנִי עִם סִגְלָה, בּוֹאִי כָלָה, בּוֹאִי כָלָה.

(יש מוסיפים: תוף אמוני עם סגלה, בואי כלה שבת מלכתא.

לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה.

ברוך יי אשר נתן מנוחה לעמו ישראל ביום שבת קדש).

כשמתחילין הקהל "מזמור שיר" קיבלו שבת ואסורים הכל במלאכה.

מִזְמוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת. טוֹב לְהַדוֹת לַיְי, וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֲלִינוֹן.
לְהַגִּיד בַּבֶּקֶר חֲסִדְךָ, וְאַמוּנַתְךָ בַּלֵּילוֹת. עֲלִי-עֲשׂוֹר וְעֲלִי-נִבֵּל, עֲלִי
הַגִּינוֹן בְּכִנּוֹר. כִּי שִׁמְחַתָּנִי יְיָ בְּפִעֻלָּה, בְּמַעֲשֵׂי יְדֶיךָ אֲרִנֵּן. מַה-גָּדְלוֹ
מַעֲשֵׂיךָ יְיָ, מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֲשֻׁבְתֶּיךָ. אִישׁ-בֹּעֵר לֹא יָדַע, וְכִסִּיל לֹא-יָבִין
אֶת-זֹאת. בְּפֶרֶחַ רִשְׁעִים כָּמוֹ עֹשֵׁב וַיִּצְיָצוּ כָּל-פְּעֻלֵי אָוֶן, לְהַשְׁמִדָם
עַד־יָעַד. וְאַתָּה מָרוֹם לְעֵלָם יְיָ. כִּי-הִנֵּה אֵיכִיךָ יְיָ כִּי הִנֵּה אֵיכִיךָ יֹאבְדוּ,

יִתְפָּרְדּוּ כָּל-פְּעָלֵי אָוֶן. וַתָּרֶם כְּרָאִים קִרְנֵי, בַּלְתִּי בְשֶׁמֶן רַעֲנָן. וַתִּבְטַע
עֵינֵי בְּשׁוּרֵי, בְּקָמִים עָלֵי מְרַעִים תִּשְׁמַעְנָה אֲזִנִּי. צְדִיק כַּתְמָר יִפְרַח,
כְּאֶרֶז בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה. שְׁתּוּלִים בְּבֵית יְיָ, בַּחֲצֹרֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ.
עוֹד יְנוּבֹן בְּשִׁיבָה, דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ. לְהַגִּיד כִּי-יֵשֶׁר יְיָ, צוּרֵי
וְלֹא-עוֹלָתָהּ בּוֹ.

יְיָ מִלֶּךְ גְּאוֹת לְבַשׁ, לְבַשׁ יְיָ עֵז הַתְּאֵזֶר, אֶף-תִּכְבֹּן תִּכְל בַּל-תִּמּוּט. נִכּוֹן
כְּסָאָךְ מֵאֵז, מַעֲוֹלִם אָתָּה. נִשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ, נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלֶם, יִשְׂאוּ
נְהָרוֹת דְּכָכִים. מְקֻלוֹת מֵים רַבִּים אֲדִירִים מְשַׁכְּרֵי-יָם, אֲדִיר בְּמָרוֹם יְיָ.
עֹדֶתִיךָ נֶאֱמָנוּ מְאֹד, לְבִיתְךָ נֶאֱנֹה-קֶדֶשׁ, יְיָ לְאַרְךָ יָמִים.

אם במשך השבוע נולד בקהילה בן זכר אומרים אחד משני הפזמונים הבאים:

פזמון מאת ר' מרדכי לאטיס מרומא:

מִשְׁכִּיל מִכְתָּם שִׁירוֹ רַעִים, לְכָבוֹד אִישׁ תָּם וְתָמִים דְּעִים.
גַּם אָמְרוּ מֵה-טוֹב וּמֵה-נָעִים, יִלְד הַנִּמּוֹל לְשִׁמוּנָה.
אֲשִׁיר הַיּוֹם לְבְרִית מִלָּה, זִמְרָה שְׁגִיוֹן וַתִּהְלֶה.
תּוֹדוֹת אֶקְרִיב כְּדָמוֹת עוֹלָה, וּכְמוֹ תוֹרִים וּבְגֵי יוֹנָה.

פזמון מאת ר' טוביה:

יְהִי שְׁלוֹם בְּחִילָנוּ וְשִׁלּוֹה בְּיִשְׂרָאֵל,
בְּסִימָן טוֹב בֶּן בָּא לָנוּ בְּיָמָיו יְבוֹא גּוֹאֵל.
הִקְלֵד יְהִי רַעֲנָן, בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוֹנָן,
וּבַתּוֹרָה יִתְבוֹנָן, יֵאֱלֹף דָּת לְכָל שׂוֹאֵל. בְּסִימָן וְכו'.

תפלת ערבית של שבת

החזן אומר: **בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְּבָרֵךְ.**

הקהל אומר ואחריו החזן: **בָּרוּךְ יְיָ הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד.**

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר כָּלָה מַעֲשָׂיו בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּקְרָאֵהוּ שַׁבָּת קֹדֶשׁ, מַעֲרֵב וְעַד עָרֵב, וַיַּתְּנוּ מְנוּחָה לַעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁתוֹ, בּוֹרֵא יוֹמָם וְלַיְלָה, גּוֹלֵל אֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אֹר. הַמַּעֲבִיר יוֹם וַיַּמְבִּיא לַיְלָה, הַמְּבַדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. וְשִׁמּוֹ אֵל חַי וְקַיִם תָּמִיד הוּא יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַמַּעֲרִיב עָרֵבִים.

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֶהְבֵּת, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לַמִּדָּת, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ, בְּשִׁכְבְּנוּ וּבִקְוִמָנוּ תֵּן בְּלַבְנוּ, לְשִׁיחַ בְּחָקֵי רְצוֹנְךָ, וְנִשְׁמַח וְנַעֲלוֹז בְּדַבְּרֵי (תַּלְמוּד) תּוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ (וְחֻקֹּתֶיךָ) לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאוֹרְךָ יְמֵינוּ וּבָהֶם נִהְגָּה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְאַהֲבַתְךָ אֵל תִּסֵּר מִמֶּנּוּ עַד נִצַּח נְצִחִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אוֹהֵב אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

הקורא ק"ש צריך לפרש האותיות בפיו ובשפתיו וצריך ליתן רווח בין הדבקים כגון על לבבך, על לבבכם. הקורא ק"ש צריך להשמיע לאזניו מה שיוצא מפיו שיהיו פיו ולבו שווים בכוונה. צריך להאריך בדלי"ת של "אחד", וצריך להתניו בזיין של "תזכרו" ושל "וזכרתם". אין הש"ץ צריך להנמיך את קולו בפסוקי התוכחה.

המתפלל יחיד אומר: **אֵל מֶלֶךְ נֹאמָן.**

שִׁמַּע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד.

אומ' בלחש: **בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.**

וְאַהֲבַתְךָ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ. וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה הַיּוֹם עַל-לִבְּךָ. וְשָׁנַנְתָּם לְבָנֶיךָ

וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשַׁבָּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ.
וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ. וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת
בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ.

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתְּ שְׁמִעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִוָּה אֶתְכֶם הַיּוֹם
לֵאמֹר הִנֵּה אֲתִי אֱלֹהֵיכֶם וְלַעֲבֹדוֹ בְּכָל־לִבְבְּכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם. וְנָתַתִּי
מִטֶּר־אֲרָצְכֶם בָּעֵתוֹ יוֹרֶה וּמִלְקוֹשׁ וְאֶסְפַּת דִּגְלָךְ וְתִירֶשֶׁת וְיִצְהַרְךָ.
וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשִׂדְךָ לְבַהֲמֹתְךָ וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ. הַשְּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה
לְבַבְכֶם וְסִרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם. וְחָרָה
אִפִּי־יְיָ בָכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וְאֶבְדֹתֶם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְיָ נָתַן לָכֶם.
וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבַר־יְיָ אֱלֹהֵי עַל־לִבְבְּכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת
עַל־יָדְכֶם וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם. וְלִמְדֹתֶם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשַׁבָּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ. וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ. לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לְאַבְתִּיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ.

וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ
לָהֶם צִיצִית עַל־כֹּנָפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ עַל־צִיצִית הַכֹּנָף פֶּתִיל
תְּכֵלֶת. וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְיָ
וְעָשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אֹתָם
זָנִים אַחֲרֵיהֶם. לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וְעָשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים
לְאֱלֹהֵיכֶם. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהָיוֹת
לָכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם. (הַצִּיּוֹר אוֹמֵר: אָמֵן).

הַחֲזוֹן חוֹזֵר וְאוֹמֵר: יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אָמֵן.

וְאָמְנָה, בְּשִׁבְעֵי קִימַת גְּזֵרַת דְּבַרְתָּ, הַקְשִׁכְנוּ וְשָׁמַעְנוּ זְכוֹר, חֲמִדְתָּ

טְהוּרִים יִירְשׁוּהָ, כְּתוּבָה הִיא לְרֹאשׁ אֲרֻכָּעָה, מֵעַת נִתְּנָה, שְׁמַח בָּהּ לֵב יִשְׂרָאֵל. עֲדָה פְּדִיתָ, צְדָקָה קָנִיתָ, רוּמָמָה שָׁבַת תִּמְדָּה, בִּינָךְ וּבִינֵינוּ אוֹת הִיא לְעוֹלָם, כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עוֹלָמְךָ תִּקְנֶנָּה, וּבִשְׂבִיעִי נִחַתָּ, לְמַעַן שְׁתַּנִּיחַ לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. וְלִכְבוֹד שְׁמֶךָ שִׁבְחוּ וְזָמְרוּ בְּרוּךְ הוּא. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה, וְאָמְרוּ כָּלם: מִי־כַמְכָּה בְּאֵלִים יְיָ, מִי כַמְכָּה נֶאֱדָר בְּקִדְשׁ, נוֹרָא תִהְלֹת עֲשֵׂה פֶלֶא. שׁוּמְרֵי שְׂבִיעִי רְאוּ גְבוּרוֹתֶיךָ עַל הַיָּם, יַחַד כָּלם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ: יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם וָעֶד. תַּחֲשִׁישׁ יְשׁוּעָה לְשׁוּמְרֵי עֲנוּגָה, תַּפְּדֶה לְצֹאנֶךָ, וְאֵל יִהְיוּ עוֹד לְבָזָה, כְּפָתוּב: וְהוֹשַׁעְתִּי לְצֹאנִי וְלֹא־תִהְיֶינָה עוֹד לְבֹז. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, גָּאֹל יִשְׂרָאֵל.

הַשְׁפִּיכֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם, וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ לְחַיִּים (טוֹבִים) וּלְשָׁלוֹם, וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמְךָ, וְהִגֵּן בְּעַדֵּנוּ, וְתִקְנֵנוּ בְּעֲצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ (מִהֲרָה) לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהִסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דָּבָר וְחֶרֶב וְרָעַב וְיָגוֹן וְאֲנָחָה, וּשְׂבָר (וְהִסֵּר) שְׁטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ, וְשָׁמַר צִאֲתָנוּ וּבּוֹאֲנוּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמְךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, (הַ) פּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם, (אָמֵן).

ואומרים בעמידה:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשְּׁבַת, לְעֲשׂוֹת־אֶת הַשְּׁבַת לְדוֹרָתָם בְּרִית עוֹלָם. בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעוֹלָם, כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשֵׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפֶשׁ.

החזן אומר:

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהָ רַבָּא (עוֹנִים: אָמֵן). בְּעָלְמָא דִּי בְּרָא כְּרַעוּתִיהָ, וַיְמַלִּיךָ מַלְכוּתִיהָ בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב, וְאָמְרוּ אָמֵן (וגם הקהל אומר: אָמֵן). יְהֵא שְׁמִיהָ רַבָּא מְבָרַךְ,

לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמָיָא (יְתַבְרֹךְ), וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשָּׂא
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַדָּר וְיִתְהַלָּל שְׁמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא (עוֹנִים: אָמֵן).
לְעֵילָא לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא, שִׁירְתָּא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרֵן
בְּעֵלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן (עוֹנִים: אָמֵן).

בר"ח מכריז החזן: "ראש חודש"; בחנוכה ופורים שושן מוכריז החזן: "על הנסים".

אֲדֹנֵי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק,
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֲלִיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים
טוֹבִים וְקוֹנֶה אֶת הַכֹּל זֶכֶר חֲסֵדֵי אֲבוֹת, וּמַבִּיא גּוֹאֵל לְבְנֵי בְנֵיהֶם
לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

(בשבת תשובה מוסיפים: זָכְרָנוּ לְחַיִּים מְלֶךְ חַפֵּץ בַּחַיִּים, וְכַתְּבָנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים,
לְמַעַן אֵל חַי).
מְלֶךְ גּוֹאֵל עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מֶגֶן אַבְרָהָם.

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנֵי, מַחֲיָה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בְּקִיץ: מוֹרִיד הַטֶּל

בחורף: מַשִּׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד, מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים, מַתִּיר אֲסוּרִים, וּמַקְיֵם אַמּוֹנָתוֹ לִישְׁנֵי עֶפְרָי, מִי כְמוֹךָ בַּעַל
גְּבוּרֹת וּמִי דוֹמָה לָךְ, מְלֶךְ מֵמִית וּמַחֲיָה (ו) מַצְמִיחַ לָנוּ יְשׁוּעָה.

(בשבת תשובה מוסיפים: מִי כְמוֹךָ אֵב הַרְחָמִים, זָכוֹר יְצוּרֶיךָ בְּרַחֲמִים מֵמִית וּמַחֲיָה).
וְנִגְאֵמֶן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מַחֲיָה הַמֵּתִים.

לְדוֹר וָדוֹר נִמְלִיךְ לָאֵל, כִּי הוּא לְבָדוֹ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ, וְשִׁבְחָךְ אֱלֹהֵינוּ
מִפְּנֵינוּ לֹא יִמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי אֵל מְלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה. בְּרוּךְ
אַתָּה יְיָ, הָאֵל הַקָּדוֹשׁ (בשבת תשובה: הַמְּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ).

וּמֵאַהֲבָתְךָ יי אֱלֹהֵינוּ שְׁאַהֲבֵת אֶת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וּמִחֲמֻלָּתְךָ מִלִּפְנֵינוּ שְׁחַמְלֵת עַל בְּנֵי בְרִיתְךָ, נְתַת לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ הַזֶּה, לַגְדֻלָּה וְלַגְבוּרָה וְלַקְדָּשָׁה וְלַמְנוּחָה וְלַעֲבוּדָה וְלַהוֹדָאָה, וְלִתְת לָנוּ בְּרָכָה וְשְׁלוֹם מֵאֲתָךְ.

(וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צָבָאָם. וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֶאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל-מְלֶאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ, כִּי בּו שָׁבַת מִכָּל-מְלֶאכְתּוֹ אֲשֶׁר-בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת.

יְשַׁמְחוּ בְּמִלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֲנִי, עִם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי כָּל־יְשֻׁבְעוֹ וַיִּתְעַנְּגוּ מִטּוֹבְךָ, וּבְשְׁבִיעִי רְצִיתָ בּו וְקִדַּשְׁתּוּ, חֲמֻדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ, זָכָר לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית).

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רְצֵה בְּמִנוּחָתְנוּ, קִדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתַן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׂבַעֲנוּ מִטּוֹבְךָ, שְׂמַחְנוּ בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִפְנֵינוּ לַעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת, וְהִנְחִילֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן שַׁבָּת קִדְּשָׁךְ, וַיִּשְׁמְחוּ בְךָ כָּל יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךְ. בְּרוּךְ אַתָּה יי, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת.

רְצֵה יי אֱלֹהֵינוּ בְּעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל וְאֵל תְּפַלְתֵּם שְׁעָה, וְהַשֵּׁב הָעֲבוּדָה לְדָבִיר בֵּיתְךָ, וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְתְּפַלְתֵּם מְהֵרָה בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרִצּוֹן, וְתֵהִי לְרִצּוֹן תָּמִיד עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ.

בראש חודש ובחול המועד אומרים :

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֵא, יַגִּיעַ, יִרְאֶה וְיִרְצֶה, וַיִּשְׁמַע, וַיִּפְקֵד, וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ וְזְכוּרֵי אֲבוֹתֵינוּ, וְזְכוּרֵי יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְזְכוּרֵי מֹשֶׁה בֶּן-דָּוִד עֲבָדֶיךָ, וְזְכוּרֵי כָּל עַמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ (לְפָלִיטָה) לְטוֹבָה, לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרִצּוֹן בַּיּוֹם (בראש חודש: רֹאשׁ הַחֹדֶשׁ הַזֶּה. בחוה"מ של פסח: חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה. בחוה"מ של סוכות: חַג הַסּוּכּוֹת הַזֶּה) וְזָכְרֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בּו לְטוֹבָה, וּפְקַדְּנוּ בּו לְבְרָכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּו לְחַיִּים

טובים, בדבר ישועה ורחמים, חוס וחסנו ורחם עלינו והושיענו, כי אליך עינינו, כי אל מלך חנון ורחום אתה.

ותחזינה עינינו בשוכך לציון ולירושלם עירך ברחמים כמאז. ברוך אתה יי, המחזיר ברחמיו שכינתו לציון.

מודים אנחנו לך, שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו, על חיינו המסורים בידיך ועל נשמותינו הפקידות לך, ועל נסיד שבכל יום ויום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת, ערב ובקר וצהרים, הטוב כי לא כלו רחמך, המרחם כי לא תמו חסדיך ומעולם קנינו לך. לא הכלמתנו יי אלהינו ולא עזבתנו ולא הסתרת פניך ממנו.

בחנוכה ובפורים אומרים:

על הנסים ועל הגבורות ועל התשועות ועל המלחמות ועל הפרקן ועל הפדות שעשית עמנו ועם אבותינו, בימים ההם בזמן הזה.

בפורים

בחנוכה

בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה, בשעמד עליהם המן הרשע, ובקש להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן, טף ונשים, ביום אחד בשלשה עשר לחדש שנים עשר, הוא חדש אדר, ושללם לבז. ואתה ברחמך הרבים הפרת את עצתו, וקלקלת את מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו, ותלו אותו ואת בניו על העץ. וכשם שעשית עמם

בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, בשעמדה עליהם מלכות יון הרשעה לשבטם מתרתך ולהעבירם מחקי רצונך, ואתה ברחמך הרבים עמדת להם בעת צרתם, רבת את ריבם, דנת את דינם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך. ולך עשית שם גדול וקדוש בעולם, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה. ואחר כך באו בניך לדכור ביתך, ופנו את היכלך, וטהרו את מקדשך, והדליקו נרות בחצרות קדשך, וקבעום שמונה

בפורים

גם, כן עשה עמנו יי אלהינו
פלא ונסים בעת הזאת, ונודה
לשמך הגדול סלה.

בחנוכה

ימים בהלל ובהודאה. וכשם שעשית עמך
גם, כן עשה עמנו יי אלהינו פלא ונסים בעת
הזאת, ונודה לשמך הגדול סלה.

(בשבת תשובה מוסיפים: זכור רחמיך וכבוש את בעסך, פלה דכר וחרב ורעב
ושבי ומשחית ומגפה וכל מחלה, מעלינו ומעל כל בני ברייתך).
על כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד, כל החיים יודוך סלה,
ויהללו לשמך הטוב באמת.

(בשבת תשובה מוסיפים: וכתוב לחיים טובים כל בני ברייתך).
ברוך אתה יי, הטוב שמך ולך נאה להודות.

שנים שלום, טובה וברכה, (חיים), חן וחסד ורחמים, עלינו ועל
כל ישראל עמך. ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך, כי באור פניך
נתת לנו יי אלהינו, תורת חיים, אהבה וחסד, צדקה, ברכה, ישועה
ורחמים וחיים ושלום, וטוב יהיה בעיניך (לברכנו ו) לברך את כל
עמך ישראל תמיד בכל עת ובכל שעה בשלומך.

(בשבת תשובה מוסיפים: בספר חיים, ברכה ושלום, פרנסה טובה, וישועה ונחמה
חן וחסד נזכר ונפתח לפניך, אנו וכל עמך ישראל, לחיים (טובים) ושלום).
ברוך אתה יי, המברך את עמו ישראל בשלום, (אמן).

בחזרה החזן אומר פסוק זה בלחש:

יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יי צורי וגואלי.

ויש נוהגין לומר:

אלהי, נצור לשוני מרע, ושפתי מדבר מרמה, ולמקללי נפשי תדום ולמצותיך תרדף נפשי,
ונפשי כעפר לכל תהיה. יהי רצון מלפניך יי אלהי, שכל הקמים עלי לרעה, תפר עצתם
ותקלקל מחשבותם. וכן יהי רצון מלפניך יי אלהי, שתפתח לי שערי תורה, שערי חכמה,
שערי בינה, שערי דעה, שערי פרנסה וכלכלה, שערי חיים, חן וחסד ורחמים ורצון מלפניך.

יְהִי לְרָצוֹן אֲמֵרֵי-פִי וְהִגִּיזֵן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי.

פוסע שלש פסיעות לאחוריו בכריעה אחת וחוזר לשמאלו, ואחר כך לימינו ואומר:
עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא בְּרַחֲמָיו, יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.

(יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּבַנֶּה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ).

החזן והקהל אומרים בעמידה:

(יּוֹם הַשַּׁשִּׁי). וַיָּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צָבָאָם. וַיָּכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל-מְלֹאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יּוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ, כִּי בּוֹ שָׁבַת
מְכַל-מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר-בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת.

החזן אומר ברכת מעין שבע:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קוֹנֵה (בְּרַחֲמָיו)
שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

הקהל והחזן אומרים יחד:

מִגֵּן אֲבוֹת בְּדִבְרוֹ, מְחַיֶּה מֵתִים בְּמֶאֱמָרוֹ, הָאֵל (בשבת תשובה: הַמֶּלֶךְ)
הַקָּדוֹשׁ שְׂאִין כְּמוֹהוּ. הַמְּנִיחַ לַעֲמֹ בַּיּוֹם שְׁבַת קָדְשׁוֹ, כִּי בָּם רָצָה
לְהַנִּיחַ לָהֶם, לְפָנָיו נַעֲבֹד בִּירְאָה וּפֶחַד, וְנוֹדָה לְשִׁמּוֹ בְּכָל-יּוֹם תָּמִיד
מֵעֵין הַבְּרָכוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת, אֲדוֹן הַשְּׁלוֹם, מְקַדֵּשׁ הַשְּׁבַת (ו) מְבָרֵךְ
הַשְּׁבִיעִי, הַמְּנִיחַ בַּקָּדְשָׁה לַעֲם מְדֻשָּׁגִי (נ"א: מְדֻשָּׁגִי) עֲנֵג, זָכָר לַמַּעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית.

החזן מסיים לבד:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רָצָה בְּמִנוּחֵינוּ, קָדְשָׁנוּ בְּמִצּוֹתֶיךָ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׂבַעֲנוּ מִטּוֹבְךָ, שְׂמַחְנוּ בִּישׁוּעָתְךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לַעֲבֹדְךָ

בְּאֵמֶת, וְהִנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן שְׁבֶת קִדְשְׁךָ, וְיִשְׁמְחוּ בְּךָ
כָּל יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת.

החזן אומר:

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמִיָּה רַבָּא (עונים: אָמֵן). בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתִיָּה,
וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתִיָּה בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעִגְלָא
וּבְזִמְן קָרִיב, וְאָמְרוּ אָמֵן (וגם הקהל אומר: אָמֵן). יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ,
לְעַלְמָא וּלְעַלְמֵי עַלְמָיָא (יְתַבְרַךְ), וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרַומֵּם וְיִתְנַשֵּׂא
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַדָּר וְיִתְהַלֵּל שְׁמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (עונים: אָמֵן).
לְעִילָא לְעִילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא, שִׁירְתָּא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְּאִמְרִין
בְּעֶלְמָא, וְאָמְרוּ אָמֵן (עונים: אָמֵן).

תְּתַקַּבֵּל צְלוֹתֵהוֹן וּבְעוֹתֵהוֹן דְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל, קָדָם אַבּוּהוֹן דְּבִשְׁמַיָּא,
וְאָמְרוּ אָמֵן (עונים: אָמֵן).

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים טוֹבִים (עֲלִינוּ וְ) עַל כָּל יִשְׂרָאֵל,
וְאָמְרוּ אָמֵן (ועונים: אָמֵן). עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא בְּרַחֲמָיו, יַעֲשֵׂה
שְׁלוֹם (עֲלִינוּ וְ) עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן (עונים: אָמֵן).

החזן אומר בקול רם:

עֲלִינוּ לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל, לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרָאשִׁית, שְׁלֹא עֲשֵׂנוּ
כְּגוּיֵי הָאָרֶץ, וְלֹא שְׁמַנּוּ כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאָרְצוֹת. שְׁלֹא שָׁם חָלַקְנוּ כְּהֵם,
וּגּוֹרְלָנוּ כָּכָל הַמוֹנֵם. שְׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לְהֶבֶל וְרִיק וּמִתְפַּלְלִים לְאֵל לֹא
יוֹשִׁיעַ. וְאָנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. (שְׁהוּא) נוֹטָה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וְכֹסֵא כְבוֹדוֹ בְּשָׁמַיִם מְמַעַל,
וּשְׁכִינַת עֲזוֹ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים. הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד מְלַבְדּוֹ, אֵמֶת
מְלַכְנוּ וְאֵין זוּלָתוֹ, כְּפָתוּב בְּתוֹרָתְךָ. וְיִדְעָתָּ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְבָבְךָ, כִּי
יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים, בְּשָׁמַיִם מְמַעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת, אֵין עוֹד.
עַל כֵּן נִקְנָה לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְרָאוֹת מְהֵרָה בְּתַפְאֲרָתָא עֲזָךְ, לְהַעֲבִיר

גלילים מן הארץ, והאילים פרות ופרתון, לתקן עולם במלכות שדי, וכל בני בשר יקראו בשםך, להפנות אליך כל רשעי ארץ. פירו וידעו כל יושבי תבל, כי לך תכרע כל ברך, תשבע כל לשון. לפניך יי אלהינו יכרעו ויפלו, ולכבוד שמך יקר יתנו, ויקבלו כלם על מלכותך, ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד. כי המלכות שלך היא, ולעולמי עד תמלך בכבוד. פכתוב בתורתך: יי ימלך לעולם ועד. וכתוב: שמע ישראל יי אלהינו יי אחד.

קדיש יתום:

יתגדל ויתקדש שמיא רבא (עונים: אמן). בעלמא די ברא כרעותיה, וימליך מלכותיה בתיכון וביומיו ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן (וגם הקהל אומר: אמן). יהא שמיא רבא מברך, לעלם ולעלמי לעלמיא (תברך), וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתעלה ויתהדר ויתהלל שמיא דקודשא בריך הוא (עונים: אמן). לעילא לעילא מן כל ברכתא, שירתא, תשבחתא ונחמיתא דאמין בעלמא, ואמרו אמן (עונים: אמן). יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים (עלינו ו) על כל ישראל, ואמרו אמן (עונים: אמן). עשה שלום במרומי, הוא ברחמי, יעשה שלום (עלינו ו) על כל ישראל, אמן (עונים: אמן).

החזן אומר: ברכו את יי המברך.

הקהל אומר ואחריו החזן: ברוך יי המברך לעולם ועד.

פיוט לר' דניאל בן יהודה דיין:

יגדל אלהים חי וישתבח,	נמצא ואין עת אל מציאותו.
אחד ואין יחיד פיהודו,	נעלם וגם אין סוף לאחדותו.
אין לו דמות הגוף ואינו גוף,	לא נערוף אליו קדשתו.
קדמון לכל דבר אשר נברא,	ראשון ואין ראשית לראשיתו.
הנו אדון עולם לכל נוצר,	יורה גדלתו ומלכותו.

שָׁפַע נְבוֹאָתוֹ נִתְּנוּ אֶל אֲנָשֵׁי סִגְלָתוֹ וְתַפְאֲרָתוֹ.
 לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד, נָבִיא וּמַבִּיט אֶת תְּמוּנָתוֹ.
 תּוֹרַת אָמֶת נָתַן לַעֲמּוּ אֵל, עַל יַד נָבִיאָו נֶאֱמַן בֵּיתוֹ.
 לֹא יַחְלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ לַעֲוִלָּמִים לְזוּלָתוֹ.
 צוּפָה וְיוֹדֵעַ סִתְּרֵינוּ, מַבִּיט לְסוֹף דְּבָר בְּקִדְמוּתוֹ.
 גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד (נ"א: חֶסֶד) כְּמַפְעָלוֹ, נוֹתֵן לְרָשָׁע רָע כְּרָשָׁעָתוֹ.
 יִשְׁלַח לְקֶץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ, לַפְדּוֹת מַחְפֵּי קֶץ יִשׁוּעָתוֹ.
 יִמְתִּים יַחֲיָה אֵל בְּרוּב חֶסֶדוֹ, בְּרוּךְ עַדִּי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ.
 (אֵלֶּה שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה הֵם עֲקָרִים, יְסוֹד תּוֹרַת מֹשֶׁה וְנִבְּוֵאָתוֹ).

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלָךְ, בְּטָרֵם כָּל יַצִּיר נִבְרָא.
 לַעֲת נַעֲשֶׂה כְּחֻצּוֹ כָּל, אֲזִי מָלָךְ שְׁמוֹ נִקְרָא.
 וְאַחֲרֵי כָּלֹת הַכֹּל, לְבָדוֹ יִמְלֹךְ נִוְרָא.
 וְהוּא הָיָה וְהוּא הָיָה, וְהוּא יִהְיֶה בְּתַפְאֲרָה.
 וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי, לְהַמְשִׁילוֹ לְהַחְבִּירָה.
 בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תְּכֵלִית, וְלוֹ הָעֹז וְהַמְשָׁרָה.
 וְהוּא אֵלִי וְחִי גּוֹאֲלִי, וְצוּר חֲבִלִי בְּעֵת צָרָה.
 וְהוּא נָסִי וּמְנוּסִי, מְנַת כּוֹסֵי בָּיוֹם אֶקְרָא.
 בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּחִי, בְּעֵת אִישָׁן וְאַעִּירָה.
 וְעַם רוּחִי גְּוִיָּתִי, יְיָ לִי וְלֹא אֵיכָרָא.

ואומרים בנחת:

בְּרוּךְ יְיָ אֲשֶׁר נָתַן מְנוּחָה לַעֲמּוֹ יִשְׂרָאֵל, כָּכֹל אֲשֶׁר דָּבָר לֹא נָפַל
 דְּבָר אֶחָד מִכָּל דְּבָרוֹ הַטּוֹב, אֲשֶׁר דָּבָר בְּיַד מֹשֶׁה עֲבָדוֹ.

מט"ז ניסן עד ערב שבועות סופרים כאן את העומר (עמ' 80).

סדר קידוש ליל שבת

ממלאין כוס של יין ומקבלו המקדש בשתי ידיו ואוחז בימינו ומנעים קולו ואומר:

(יום הששי). ויכלו השמים והארץ וכל צבאם. ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו אשר עשה. ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו, כי בו שבת מכל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות.

סְבָרִי מְרֻנָּן: (הקהל עונה: לְחַיִּים).

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, בורא פרי הגפן (נ"א: הגפן).

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו, וישבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו, זכרון למעשה בראשית, כי הוא יום שבת, תחלת מקראי קדש, זכר ליציאת מצרים, כי בנו בחרת ואותנו קדשפת מכל העמים, וישבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו. ברוך אתה יי, מקדש השבת.

(ויש מוסיפים: ברוך יי אשר נתן מנוחה לעמו ישראל ביום שבת קדש).